

om denne Sag, men vi fra vor Side have sat os imod det af samme Grund, som tidligere er gjort gældende, og naar vi nu forøge Rekrutmassen meget betydeligt, er der saa meget mindre Grund til at indkalde de ældre. Men det foreslaas her med Hensyn til Forstærkningens Indkaldelse, at den skal være obligatorisk. Der staar ikke, at den kan, men at den skal indkaldes. Det har jeg ikke saa lidt imod, og det har jeg kæmpet imod saa at sige hele den Tid — og det er jo mange Aar —, dette Spørgsmaal har staaet paa Dagsordenen.

Saa er der en tredie Ting, det er disse Fløjforter, som den højtærede Forsvarsminister har omtalt. Vi have ikke haft med dem at gøre i Forsvarscommissionen. Jeg har ikke været med paa dem og har heller ikke nogen Sympati for dem, bortset fra den Strid, der har været i det andet Ting om det nordre Fløjforts Deling.

Om disse tre Spørgsmaal som Helhed taget vil jeg sige, at jeg kan strække mig meget vidt for at faa Fred og Ro om den foreliggende Sag. Jeg vil af ganske Hjerter ønske, at det kunde lykkes os at faa Fred og Ro om denne Sag, og derfor er det muligt, at jeg kan strække mig saa vidt, at jeg kan stemme for alle disse tre Punkter, dersom vi dermed havde Sagen klareret og opnaaet Fred og Ro. Men det er givet, at vi ikke faa Fred og Ro. Ligesom Forsvarssagen, særlig Københavns Befæstning, har været Brændpunktet ved alle Valg lige siden 76, er det givet, at den nu afsluttede Overenskomst vil indeholde Spiren til fortsat Krig i de næste 12 Aar, og at den lige saa længe vil blive Brændpunktet ved alle Valg. Jeg kan derfor ikke se, at der kan være Tale om, at vi kunne faa Ro om denne Sag. Tværtimod ville vi faa en oprivende Strid, navnlig naar det lakker ad Enden med de 12 Aar. Med Hensyn til, at det nu er positivt vedtaget — hvad der kan ske om 12 Aar, er jo en Sag for sig —, at Fæstningen skal ligge uforandret i 12 Aar og vedligeholdes i disse Aar, vil jeg sige, at det altid har været min Mening, at vi skulde bort fra Landbefæstningen. Jeg skal ikke her komme ind paa mine Grunde, de ligge jo aabent for i Forsvarscommissionens Betænkning, og dem kender det høje Ting fra de tidligere Forhandlinger, saa dem behøver jeg ikke at sige et Ord om. Jeg tror, at jeg kan sammenfatte dem i en eneste Grund, nemlig den, at Københavns Landbefæstning er til Ulykke for Landet udadtil og indadtil. At den er til Ulykke udadtil, er der for-

skellige Meninger om i og udenfor denne Sal, og jeg skal her kun sætte Mening mod Mening; det er overflødigt at komme ind paa det i Dag. Men at den har været til Ulykke indadtil, skulde jeg alligevel tro, at vi saa nogenlunde alle maatte være enige om. At den har bragt megen Forstyrrelse og Uro i vor indre Udvikling og med Hensyn til Lovgivningsarbejdet paa mangfoldige Omraader, kan der vist ikke være to Meninger om. Derfor har det været mit Ønske fremfor alt at komme bort fra den. Nu skal den imidlertid foreløbig staa i 12 Aar, der er sluttet Overenskomst om, at Fæstningen skal staa urørt i 12 Aar, vedligeholdes og have den samme Besætning osv. Men denne Overenskomst er ikke tilstrækkelig betryggende for mit Vedkommende. Den siger nemlig, at Forudsætningen for Overenskomsten er den, at hver af Parterne bevarer sin Overbevisning om Nødvendigheden af en Sikring af København mod Landsiden. Det plejer ellers at være Tilfældet, at naar to eller flere slutte Overenskomst, ofrer man sin Overbevisning eller slaar af paa den, men her er Forudsætningen, at enhver absolut skal bevare sin Overbevisning. Endvidere hedder det, at det er givet, at Københavns Landbefæstning skal nedlægges om 12 Aar, hvis ikke Regering og Rigsdag forinden have vedtaget noget andet med Hensyn til Københavns Sikring mod Landsiden. Og saa lyder det baade her og der, at dette Spørgsmaal vil blive taget op. Det er en Selvfølge, det sagde ogsaa en af Ordførerne i det andet Ting, for dem, der have sluttet Overenskomsten. De sige, Meningen er ikke den, at vi slippe vor Overbevisning, tværtimod, vi forbeholde os at gøre et Forsøg paa at komme igennem med vor Mening siden, inden 1922. Det er ogsaa saadan lidt ejendommeligt, at den ene Part, som har været med til at slutte Overenskomsten, staar op i det andet Ting og siger, at den agter at bryde denne Overenskomst, endnu forinden den er hjemlet ved Lov. — Saa siger man — det er der mange, der have sagt til mig —, der er dog vundet det ved denne Overenskomst, at Folketingets Nejret maa respekteres, der kan ikke laves noget nyt mod Folketingets Nej, vi kunne sige Nej til denne Historie, hindre, at der træffes anden Ordning — og saa skal Fæstningen nedlægges om 12 Aar. Dertil vil jeg sige: Jeg har været Vidne til den kolossale Svingning af Tusinder og atter Tusinder af Vælgere i det sidste Aar; jeg har set, at saa godt som